

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres: 15. novembar 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

U nastavku dokaznog postupka **optuženi Ivan Atanasijević** je dopunio i izmenio svoju odbranu. Reкао je da je na Ovčaru otišao kad je pao mrak. Kad je ušao u hangar, na sredini je video sto za kojim je sedeo pokojni Mirko Vojnović-Čapalo, dok je pored njega stajao optuženi Đanković. Nakon 10 do 15 minuta, došlo je 5, 6 njemu nepoznatih uniformisanih lica koji su izveli jednu grupu zarobljenika iz hangara. Tom prilikom on nije video niti traktor, niti prikolicu. „To je bilo sve uhodano i isplanirano. Već ranije su neke izvodili.“ Među zarobljenicima video je Ružicu Makrobašić, koja je u jednom trenutku nestala. Nakon sat vremena, kad je u hangaru bilo još 60, 70 zarobljenika, video je kako se grupa od njih 30 do 40 izvodi, a da sa njima između ostalih izlazi sada pokojni Zorić, pripadnik TO Vukovar, i jedan od svedoka saradnika. Video je da zarobljenici i Zorić ulaze u prikolicu traktora, pa je i on krenuo za njima. Čuo je da bi traktor trebalo da preveze zarobljenike do sabirnog centra Velepromet, međutim nakon 15-ak minuta su se zaustavili i rečeno im je da treba da izađu napolje. Kad je izašao, video je 40 do 50 uniformisanih lica, koji su bili pored velike rupe u kojoj su ležala tela do tada streljanih zarobljenika iz hangara. «Bila je komanda. Tačno se znalo šta ko radi.» Tim rečima je optuženi opisao šta je video na mestu streljanja. Po njegovoj oceni ta uniformisana lica pretežno su bili dobrovoljci i rezervisti, koje nije poznao. Video je da je formiran streljački vod, koji je sa razdaljine od dva, tri metra pucao u grupe od po 7, 8 zarobljenika, postrojenih ispred rupe i okrenutih licem prema njoj. One ubijene, koji ne bi pali u rupu, po dvojica zarobljenika bi bacali u nju, a nakon toga bi oni bili ubijeni.

Jedan od zarobljenika je pokušao da pobegne iz prikolice, ali je nekoliko uniformisanih lica krenulo za njim, pucajući. Optuženi je bio šokiran prizorom i sve to vreme je stajao sa strane. U jednom trenutku, dobrovoljac sa nadimkom „Topola“ ga je udario u leđa, uhvatio za ruku i doveo do sredine rupe, naredivši mu: „Stani tu, ima da pucaš na svoje“, obzirom da je optuženi hrvatske nacionalnosti. Optuženi je, kako kaže, pod uperenom puškom u leđa bio primoran da puca u zarobljenika ispred sebe. Potom su ga terali da ponovo puca, ali ga je pokojni Mirko Vojnović izvukao na stranu i rekao ostalima: „Ostavite čoveka, nije on ustaša.“ Čuo je i glas jednog svedoka saradnika koji je takođe pokušao da ga zaštiti od napada. Optuženi je istakao da je prošao pakao zbog događaja na Ovčari u proteklih 14 godina, a pogotovo u poslednje dve godine, koliko je u pritvoru.

Nakon što su svi zarobljenici iz prikolice ubijeni, većina uniformisanih lica je krenula nazad, a optuženog je zadržala pokojna dobrovoljka Dragica. Nakon otprilike pola sata, vratio se traktor sa prikolicom u kojoj je bilo manje zarobljenika nego u prethodnom navratu. Nakon što su i ti zarobljenici pobijeni, pored rupe su ostali optuženi, dobrovoljka Dragica i još tri, četiri vojnika ili dobrovoljca. Dragica mu je rekla da ode do rupe i pogleda da li je neko od zarobljenika još uvek živ. Jedan zarobljenik se podigao i odmah su ga ubili. Optuženi se od tog trenutka ne seća ničega, osim da se vratio ispred hangara na Ovčari gde je ostalo 30 ljudi, među kojima su bili

Topola i Dragica, a u samom hangaru bilo je još desetak zarobljenika. Optuženi se od zarobljenika seća Zvonka Gulića, Ivana Bulića, Tomislava Papa, Milana Grejze, Zvonimira Čaleta, Križana, Ante Badružića i Tome Lojdura, koga nema ni na jednom spisku nestalih. Nekoliko puta je ponovio da su on i njegova porodica pod pretnjama, ali nije želeo da kaže o kakvim se pretnjama radi.

Fond za humanitarno pravo